

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Είχαμε αγαπηθή με πάθος, όπως αγασπιόνται υπό άνθρωποι που σπρώχνονται άκατανίκητα ο ένας πρὸς τὸν ἄλλον, δύο ἄνθρωποι πού νοιώθουν ὅτι γεννήθηκαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Τρία ὀλόκληρα χρόνια ζήσαμε ἔτσι. Ἐκείνη κρύβοντας με ὅλες τις δυνατότες πονηρῆς ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς, τὸν ἔνοχο δεσμό μας, κι' ἐγὼ ἔχοντας θαμμένο στὰ βάθη μου, σὰν κάτι ἱερό καὶ ἀπαραβίαστο, τὸν μεγάλο κα. μοναδικὸ αὐτὸν ἔρωτά μου. Ἡ Μαίρη ἰ κρομάνς — ἔτσι τὴν ἔλεγαν — εἶχε ἕνα παιδί, μοναχοπαιδί, πού τὴν ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς. Ἡ ἀγάπη τοῦ αὐτῆ εἶχε, κάτι τὸ ἔξαλλο, τὸ νοσηρὸ, τὸ ἀπίστευτο.

Ἐξαφνα στὸν τρίτο χρόνο τῆς ἀγάπης μας, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὀλιγοήμερη ἀρρώστεια, πεθάνε ὁ ἄντρας τῆς Μαίρης μου. Ἰὸ παιδάκι τῆς — ὁ Ἀνδρέας — ἦταν δεκατεσσάρων χρόνων. Σκέφθηκε ὅτι τὸ καλύτερο πο. εἶχε νὰ κάνει, θὰ ἦταν νὰ τὸ κλείσει ἐσωτερικῶς σ' ἕνα σχολεῖο. Καὶ τὸ ἔκλεισε πράγματι, παρὰ τὴν ἀπελπισμένη ἀντίστασί του...

Ἔτσι, ἐλεύθεροι πειὰ ζούσαμε, ὅπως θέλαμε. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔφερε τὴν καταστροφή τοῦ ἔρωτός μας. Ἡ μικροκηνές, ἡ μικροζηλιότητες, ἡ καθημερινὴς προστριβές, δὲν ἄργησαν νὰ μᾶς ψυχράνουν. Ἐξαιτίας τῆς ἀπό ἕξι μῆνες ἐλευθέρης ζωῆς, κατάλαβα πὺς θὰ ἦταν ἀδύνατο πειὰ νὰ ζήσω με τὴ γυναῖκα πού ἄλλοτε ἐλάτρευα. Ἡ ζωὴ μου εἶχε καταστήσει μαρτυρικὴ καὶ μιὰ μέρα χωρὶς νὰ τὴν εἰδοποιήσω, ἔξαφανστηκα.

Πέρασε ἕνας μῆνας, χωρὶς νὰ πύρω εἰδήσεις τῆς.

Μιὰ μέρα ὅμως ξαφνικὰ ἔλαβα ἕνα γράμμα. Κατάλαβα ἀμέσως ὅτι ἦταν δικό τῆς καὶ τὸ πέταξα σ' ἕνα συρτάρι, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσω. Ἐξαιτίας ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἦρθε νὰ με ἰδῆ ἡ ἴδια. Ὁ ὑπηρετῆς μου τῆς εἶπε ὅτι ἔλειπα. Ἐφυγε χωρὶς ν' ἀπαντήση τίποτε καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα μοῦ ἔστειλε καὶ δεῦτερο γράμμα.

Αὐτὸ τὸ διάβασα. Ἦταν εἰλικρινές, με συνέκρινε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ τῆς. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή εἶδα τί τρέλλα θὰ ἔκανα καὶ σκέφθηκα ὅτι τὸ μόνον μέσον σωτηρίας θὰ ἦταν νὰ φύγω. Πῆγα πράγματι στὴν Ἰταλία, ὅπου ἔμεινα ὀλόκληρο τὸν χειμῶνα. Ὅταν γύρισα, ἦμουν ἐντελῶς γιαιτρεμένος. Τὸ κατάλαβα ἀπ' τὴν ἀδιαφορία με τὴν ὁποία διάβασα τὰ γράμματά μου πού μοῦ εἶχε στείλει ἡ Μαίρη ἐν τῷ μεταξύ καὶ τὰ ὁποία εἶχαν μαζευτῆ στὸ γραφεῖο μου. Ἔτσι ὁ καιρὸς ἔπέρασε, οἱ μῆνες ἡ βδομάδες χωρὶς ν' ἀκούσω νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὴν.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἐργαζόμουνα στὸ γραφεῖο μου, ὁ ὑπηρετῆς ἦρθε καὶ μοῦ ἀνήγγειλε μιὰ ἐπίσκεψι. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκέπτου με ἔκανε ν' ἀνοτριχιάσω. Ζητοῦσε νὰ με ἰδῆ ὁ Ἀνδρέας Ἰ κρομάνς, ὁ γιὸς τῆς Μαίρης. Τὸν δέχθηκα.

Ἦταν ἕνα τσιδι ἀδύνατο καὶ χλωμό, δέκα ὀχτώ μόλις χρόνων, στὸ ὁποῖο ἀναγνώρισα τὴ ζωντανὴ εἴματα τῆς Μαίρης, ὅπως ἦταν ὅταν εἶχαμε τρωτοσυνδεθῆ.

Τὸ παρῶντος ὕφος τοῦ με ἔαφνισε, ὅπως καὶ ἡ συμπεριφορά του. «Θάρχεταί κάτι νὰ μοῦ ζητήση, σκέφθηκα, καὶ δυσκολεύεται νὰ τὸ πῆ». Ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ ἔμεινε σιωπηλός. Τέ-

λος ὅμως παίρνοντας μιὰ ἀπόφασι, κάθησε καὶ με κατεβασμένο κεφάλι καὶ ἀποφεύγοντας νὰ με κυττάξῃ κατάματα, μοῦ εἶπε:

— Τὸ διάθημά μου θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ, πιστέψετε ὅμως ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὸ ἀποφύγω. Ξέρετε πόσο λατρεύω τὴ μητέρα μου καὶ πόσο μοῦ κόστισε νὰ ζήσω τόσα χρόνια μακριὰ τῆς... Τὸ μόνον πού με παρηγοροῦσε ἦταν ἡ ἰδέα πὺς ἦταν εὐτυχισμένη. Νέα, ὡμορφη, πλούσια, δὲν τῆς ἔλειπε τίποτε γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχῆς. Καὶ ὅμως, ὅταν βγῆκα ἀπ' τὸ σχολεῖο εἶδα ὅτι ἦταν ἡ πιὸ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Ἦταν διαρκῶς μελαγχολικὴ καὶ δυὸ - τρεῖς φορές τὴν εἶδα νὰ κλαίῃ. Αὐτὸ μοῦ ἔκανε τόσο κακό, ὥστε βάλθηκα νὰ μάθω με κάθε τρόπο, τὴν αἰτία τῆς δυστυχίας τῆς. Καὶ τὴν ἔμαθα ἡ μάλλον τὴν ἐμάντεψα, με τόσην ὅμως βεβαιότητα, ὥστε εἶνε σὰν νὰ μοῦ τὴν εἶπε ἡ ἴδια. Ἦξερα καὶ πρὶν μὲν ἀκόμα στὸ σχολεῖο ὅτι σεῖς εἶσαστε ὁ πιὸ στενὸς οἰκογενειακὸς μας φίλος. Ἀπὸ ὠρισμένες ἀναμνήσεις, ἀπὸ ὠρισμένες συσχετίσεις γεγονότων, ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὴν ἔκφρασι τῆς μητέρας μου, ὅταν μιλοῦσε γιὰ σᾶς, κατάλαβα τί εἶχε συμβῆ... Κύριε, ἔχω τὸ καθῆκον νὰ σᾶς ρωτήσω γιὰ τὴν καταστροφή τῆς εὐτυχίας τῆς μητέρας μου καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν βλέπω τόσο δυστυχισμένη...

Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβα τί μοῦ ἔλεγε ὁ νέος αὐτὸς καὶ τὸν κύτταξα σὰν ἀποβλακωμένος. Ἐξαφνα ὅμως σὰν νὰ σκιζόταν ὁ πέπλος πού μοῦ ἐκάλυπτε τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, κατάλαβα τὴν καταπληκτικὴ, τὴν ἀπίστευτη θυσία τοῦ νέου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος πνιγοντας τὴν περηφάνειά του, ἐξευτελιζόμενος ὅπως ποτὲ ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἐξευτελισθῆ, ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἕνα μόνον ἐπιζητοῦσε, νὰ ἐξασφαλίσῃ: τὴν εὐτυχία τῆς μητέρας του.

Με ὅλη τὴ δυνατὴ γλυκύτητα γιὰ νὰ ἐλαφρώσω κάπως τὴ θῆσι του, τοῦ ἀπάντησα:

— Παιδί μου, τὴ μητέρα σου τὴν ἐκτιμῶ καὶ τὴν ἀγαπῶ, ὅσο καμμιά ἄλλη γυναῖκα... Τὴν ἀγαπῶ γιὰ τὰ εὐγενικά τῆς αἰσθήματα καὶ τὸ λεπτό τῆς πνεῦμα καὶ δὲν ὑπῆρξα γι' αὐτὴν παρὰ ἕνας πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος.. Δὲν ὑπῆρξα ὅμως οὔτε στιγμή ὅ,τι ραντάστηκες...

Ἐκείνος τότε χαμογέλασε με πικρία καὶ εἶπε:

— Κύριε, αὐτὰ πού μοῦ εἶπατε, τὰ ἐπερίμενα νὰ τ' ἀκούσω... Δὲν με ξεγελάτε ὅμως με τέτοια λόγια. Ἄν ἐνεργῶ, ὅπως ἐνεργῶ, τὸ κάνω γιὰ τὸν ἑαυτὸν, ἀλλοίμονο!... οὔτε καὶ τὴ θλιβερὴ ἀκόμα παρηγοριὰ τῆς ἀμφιβολίας. Μήπως θέλετε νὰ σᾶς δείξω τὰ γράμματά μου πού στείλατε στὴ μητέρα μου καὶ πού τὰ βρῆκα ἀπόψε;

Δὲν εἶχα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἐσώπασα λοιπὸν ἀναμένοντας τὸ τέλος τῆς τρομερῆς δυσάρεστης αὐτῆς συνομιλίας. Καὶ ὁ Ἀνδρέας σῶπασε λίγες στιγμῆς, ὕστερα ὅμως βλέποντας ὅτι δὲν ἔλεγα τίποτε, εἶπε:

— Ὅταν κάνῃ κανεὶς τὴν ἀτιμία καὶ ἐκτίθει μιὰ τίμια γυναῖκα, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ φέρεται κατόπιν σὰν ἄντρας καὶ νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείπη στὶς τύψεις καὶ στὴν ἀπόγνωσίν τῆς. Τί σᾶς ἔκανε ἡ μητέρα μου γιὰ νὰ τῆς

φέρεσθε έτσι ; Δεν σ'αυ θυσίασε τὰ πάντα, δὲν σ'αυ ἀγάπησε πῶς πολὺ καὶ ἀπὸ μὲνα τὸν ἴδιο, τὸ παιδί της; "Αἰ κύριε! Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶνε μιά κακή, πολὺ κακή πράξις γιὰ τὴν ὁποία θὰ ἔχετε ἰσχύει σὲ ὅλη σας τὴ ζωὴ

Μιά δυνατὴ συγκίνησις τὸν εἶχε κυριεύσει. Τὰ λόγια τοῦ ἔβγαιναν κομμένα, θίαια καὶ τὰ μάτια τοῦ ἄρχισαν νὰ φουσκῶνουν ἀπὸ δάκρυα. "Εξαφνα ξέσπασε σὲ λυγμοὺς φωνάζοντας:

-- "Ἡ μητέρα μου εἶνε τίμια γυναῖκα!... Ἡ μητέρα μου εἶνε τίμια γυναῖκα!...

Εἶχα συγκινηθῆ κι' ἐγώ.

— Διάβολε! Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ αὐτό! ἀπάντησα... Τὸ ξέρω πᾶς ἡ μητέρα σου εἶνε τίμια γυναῖκα!...

— Τότε γιατί λοιπὸν τῆς φέρεσθε ἔτσι ;.. Βέβαια, ὄχι γιὰ ἄλλο τίποτα, παρὰ γιατί, ὅπως φαίνεται, δὲν θὰ εἶσθε ἐσεῖς... τίμιος !...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, μ' ἔκαναν ἔξω φρενῶν... Μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῶ, τοῦ φώναξα:

— "Ὡ! μὰ τὸ παρακάνετε!... Μὰ τί ζητᾶτε λοιπὸν;... Τί ἤρξατε ἐπὶ τέλους νὰ μοῦ ζητήσετε ἐδῶ;... Μήπως ἤρθατε νὰ μὲ πάρετε ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ μὲ πᾶτε ξανά στὴν μητέρα σας; "Αλήθεια δὲν φαίνεται νὰ συναισθάνεσθε διόλου πῶς ἂν ἦσατε λίγα χρόνια μεγαλύτερος, ἡ πράξις σας αὐτὴ θὰ ἦταν ἀκατονόμαστη... "Ε!... Ναὶ λοιπὸν!... Εἶχα δεσμοὺς μὲ τὴ μητέρα σας δεκαῆξη ὀλόκληρα χρόνια! Σήμερα ὁμως δὲν ὑπάρχει τίποτα μεταξύ μας, γιὰ ὠρισμένους λόγους πρὸ ἀφοροῦν μόνον ἐμένα καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους σεῖς εἶσθε ὁ τελευταῖος ποὺ μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε ἐξηγήσεις!...

Τότε ὁ γιὸς τῆς Μαίρης, χάνοντας ἐντελῶς πειὰ τὴν ψυχραμία του, μὴ ξέροντας πειὰ τί νὰ κάνῃ, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ ὤρμησε κατ' ἐπάνω μου γιὰ νὰ μὲ χτυπήσῃ. Εὐτυχῶς πρόφτασα καὶ τὸν ἐμπόδισα. "Αλλ' ἐκεῖνος ἀκόμα περισσότερο μανιασμένος, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ θρίζῃ:

— Ναὶ! Εἶσθε ἕνας ἀνάνδρος! "Ενας ἐλεεινός! "Ενας ἄτιμος καὶ θὰ σ'αυ μπατοῖσω μέσα στὸν δρόμο, ἂν δὲν δεχθῆτε νὰ μονομαχήσετε μαζί μου!...

— "Α! καλὰ! τοῦ ἀπάντησα. Θέλετε λοιπὸν μονομαχία; "Ε, λοιπὸν σύμφωνοι! "Ας μονομαχήσουμε...

Καὶ πράγματι, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες μονομαχήσαμε στὸ δάσος τοῦ Μονμορανοῦ. "Ἦταν κάτι τὸ κωμικὸ καὶ τὸ τραγικὸ συγχρόνως. Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ μὴ τὸν σκοτώσω...

"Ὡ! Θὰ τὴν θυμᾶμαι αὐτὴν τὴν μονομαχία!... "Ετρεμα σὰν φύλλο στὸν ἄνεμο! Σκεφθῆτε λοιπὸν τὴ θέσι μου. Εἶχα νὰ κάνω μ' ἕνα μανιασμένο ποὺ χτυποῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ χινοτότατε σ'αυ τρελλός πάνω στὸ ξίφος μου!...

Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν τὸν σκότωσα!

Εὐτυχῶς δὲν τοῦ ἔκανα παρὰ μιά μικρὴ γκρατζουνιά, ἡ ὁποία ἔθεσε τέρμα στὴν κωμικοτραγικὴ αὐτὴ μονομαχία μας..

Καὶ ὁμως ποτέ μου δὲν θὰ τὴν ξεχάσω... Ποτέ!...

...Φτωχὸ πλάσμα!... "Αν τοῦ ἔκανα καὶ τὸ παραμικρότερο καὶ ὄ, μοῦ φαίνεται ὅτι ποτέ δὲν θὰ παρηγοριόμουν σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Θέλετε, νὰ πάρετε μιά μικρὴ ἰδέα τοῦ τί θὰ πῆ σπατάλη; "Ας ἀκούσουμε τὸν Πλίνιο τὸν πρεσβύτερο, τί θεβαιώνει σχετικῶς: "Ἡ Λόλλια Παυλίνα, ἦταν ἡ εὐνοουμένη σύζυγος τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Καλιγούλα. "Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς τύραννος, τὴν καταφόρτωνε κυριολεκτικῶς μὲ πολυτίμητα δῶρα, κι' ἔκανε πάντα τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστῇ.

Λοιπὸν, σὲ κάποια δημοσίᾳ ἑορτῇ, ἡ αὐτοκράτειρα Παυλίνα παρουσιάστηκε φορῶντας μιά χρυσοῦφαντη καὶ στολισμένη μὲ πολυτίμους λίθους τουαλέττα, ἡ ὁποία κόστιζε διακόσια ὀγδόντα ἑκατομμύρια σημερινές δραχμές !

Σὲ ἄλλη ἑορτῇ πάλι, ἡ αὐτοκράτειρα αὐτὴ φοροῦσε ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ μὲ τόσο σπάνια καὶ μεγάλα μαργαριτάρια, ὥστε ὁ αὐτοκράτωρ Καλιγούλας ἐπλήρωσε τετρακόσια ὀλόκληρα ἑκατομμύρια (ἀριθ. 400,000,000) σημερινῶν δραχμῶν, γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ!

Εἶνε τόσο ἀκριβολόγος καὶ θετικὸς συγγραφεὺς ὁ Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος ὥστε πρέπει νὰ πιστέψουμε στὴν ἀλήθεια τῶν καταπληκτικῶν αὐτῶν διαβεβαιώσεων του.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθημαντικὸν ρωμάντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα θεβαιοὶ ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομπᾶς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους τοῦ ἐξαιρετικῆς φιλολογικῆς ἀπολαύσεως.

Τὴν 11ην τρέχ. (Μέγα Σάββατον) θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριτοῦργημα τοῦ Πῶλ Φεβάλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

“Ὅσοι δὲν ἐπρυλάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἰαδήποτε δελτία καὶ δραχ. 8.

“Απὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμῶν 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμῶν διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Ἡ ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτῶ περίφημα

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ,,

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὁμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κυτὰ τῶν Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.